

Sy-li spēwať,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Naoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Nech ty spēwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebe: mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbičke njedželske lopjeno

Čačoži 1891 Khrjebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedrič Sella.

W Budyschinje

29. novembra 1936

Bauzen

1. njedžela adventa.

Scz. ěwj. Matth. 21, 1—9.

W našej zyrkwi wižaja hišće i Gustav Adolfskeho ěwjedženja pletwa a wěnz, nawite a pschprawjene wot našeje mlodžiny, kotraž ma džakowano Bohu hišće lubosć k Božemu domu a įrosunjene ja někaiki zyrkwinski ěwjedžen. Kóždu njedželu ěo na tutej psiche wješeliny a ěebi pschejmy, so by wona dlěje wostacž mohla hacž je to možno, so njeby hinęla a swjadnyla. Kať rjenje by bylo, bychmy-li na įapocaztku kóždeho zyrkwinskeho lęta, w lubym ěwjatym adventskim cžazęu, ěwój Boži dom pschili, niz jenož, kať ěo to nětko hušto stawa, našch cžlowiski dom, ja widžomne snamjo teho, so wulkeho krala ěwj. adventa įtrowimy! A niz jenož Boži dom, ale ěwoju wutrobu po ěrlušču: Kať dom nětk pschi hačočka, budž wutroba cži ěwjecžena! Rjenje to tola ěižo tehdy bě: Twój Zion tebi palmy, ědžež ty džejch, našcžele. Mólhi a ěmęli my našad įtejecž? Njewěmy, wo cžo tam džejche, a woěebje, njewěmy, wo cžo džęnša dže? Kral pschihadža twój, Zionje, kať w pišmje nam je wěščęene, to je wažnošč ěwj. adventa. Tehodla: Glej, twój kral pschihadža k tebi! To je wješela, ale tež křutna powěšč.

Mlodži mjes nami to wjazę njewjedža, kaťke to bě, jako našch semiski, našch įatski kral k nam pschindže. Tehdy ěo wšchitę wješelachu, niz jenož įtari wjazę, ale wšchitę, kotřiz ěwój kralowski dom cžejcžachu, a to my Čerbija drje nimale wšchitę cžinjachmy. Dohko hišće po tym ěo wo tutym wopncęe powjedasche, a něchtóžkuli njeje to cžazę žiwjenja sabnj, so je jeho kral į nim poręcžal. Semisę kralojo wjazę k nam njepschihadžeja, dokeľ žanęch wjazę nimamę. Ale tón kral, wo kotřimž ěwjatę adventski cžazę tať lubje a na wšchelake waschnje spēwa, je hišće žiwę a pschihadža pschezo hišće

k nam. A teho ězemę ěo najprjedy wješelicž. Čęehodla pať to? Wo našchim poělednim įatskim kralu ěo prajesche, so je ludjli, to je, pschecželneho a pschitupneho waschnja. Tajka woěebitosč ma ěo woěebje įancž pola kóždeho, kiž ma něšto mjes cžlowjekami wosnamjenicž. Pschetož to džę ěo ěuščischo įtawa, so, įchtož wyžoło įteji, lohko swiř į tymi poshubja, kotřiz tať wyžoło njesteja kať wón. Tať bęchu něhdy kralojo a wjetchojo wot druhich ludji kať wosamknjeni, bydlachu na ěwojich hrodach, į murjemi a ěrjebjemi wobdatęch. Tať woni į jednornym ludom do swiřta njestupichu, a tón swjetscha niz į nimi. To njebě pschezo derje a njeje ěo tež ja dobre wupokasalo. Kralojo a įich lud buch hušto ěebi njesnaczi. Kať žyle hinal to mjes našchim adventskim kralom a mjes nami įteji! Wón křudę na ěwět pschischoľ je, ěodowny ěrlušč wo nim spēwa. Glej jeho įchpatny semiski poěhad, jeho křuduschi narod, jeho wjazę hacž jednore žiwjenje! Nicžo cžlowiske ěemu žuše njebě. Pohladaj na įtare adventske scęenje, kať malo kralowisę ěo to wšcho įta, jako do Jerusalema pschicžahny. S nim pokornosč a cžichosč džę, tať woprawdže bě. Ale to ěže nětko tež najmjeńšchemu a najproščischemu cžlowjekę na semį prajicž: Tón kral, kotřiz nětko pschihadža, tebe nima ja njehódeho, so njeby tež k tebi pschischoľ. Tutemu kralej ěmęsch smęrom ěwoju wutrobu wotewricž, ěmęsch dowęru k njemu męcž, dokeľ tón wě, kať tebi je. ědęž ěebi w įtarnęch cžazęach wo bohach powjedachu, kotřiz bęchu bjes įtarosčęe we njebejčach žiwi, so ěwój raj wopuschcžichu a njesnaczi a njepšnaczi mjes cžlowjekami křwilu bydlachu a křodžachu, so bychu įich sesnali a wo įich dónęe wšcho įhonili, tu to njebě wjazę žane rjane powjedancžko, to řeka bajka, ale tu bě to woprawdže wěrnó. Našch kral Jesuř móžesche woprawdže prajicž: Ja įnaju ěwojich a ěym ěwojim įnatę. Wěsch ty to, luba duscha? Tuž ěo tola įraduj, wšchah hinal njemóžesch! Wón ma įakne wócžko ja wšcho, įchtož tebe boli a cžisčęzi,

wón ma tež wutrobu, kotraž s tobu čuje, a ma hylnu ruku, so wschón njeměr pobije a njepšheczelow rady wschě móznje šaczišnje. Pšchetož tutón kral hwojich woprawdže šastupuje a ja nich rukuje. Njedawno něhdže čzitach, so, jako šo 1755 hlowne město Portugalskeje se semjerženjom nimale do čzista šniczi a wjele tyřaz ludži žaloštnu šmjercz poczerpi, šebi njewěryachu, to hwojemu kralej prajicž, so šo tón njeby pšchegara štróžik, a so je wón wumrěl, bjes teho, so by hdy šhonil, s kájkim nješbožom je šo město podejšlo. Šchto je to do krala bylo! Káť žyle hinať našy kral Jesuř, kotryž runje tehodla, so by čzłowšku nusu šesnať a šobu njeřk, njebjęša wopuschęzi a na šemju pšchindže! A njeby-li ty nětko runje wo žanej štarošči wjedžať a wo někajkim horju, lęto je dołhe a žiwjenje je hišchęze dlęžičhe, a njewěřch, hacž budžęřch dale a pšchęzo tať šbožownje žiwj. Tuž postaraj šo s čzařom, so by jeho męř! A w čzłowřkich domach a wutrobach njebydli jenož štarošč a horjo, ale tež něščto druhe, inajmjeńřcha tať čzeřke a čzeřne: My šmy wschitzy hřeřchnizy a nimamy teje šhwalby, kotruž pšched Bohom męřč dyrbjeli. Káť to šwędomnje wobčzežuje, kať šo to pokájuje w tať někotrymžkuli nješkutku! Kęlko šo štawa, šchtož šo njeřmęlo štačž! A kať pod tym čzeřpimj! O so bychmy tola šo po tym męř: Twój kral pšchihadža k tebi, niz jenož tón, wo kotrymž špęwamy: Wón s kralom wschęch je kraleřtwow a Šbóžnik šhudnyh hřeřchnikow, ale tež tón, kiž hubjeńřtwo hřeřcha inajęřche, dokelž jo šam našhoni; tehodla tež tón, kiž na čziřošč wutrobny hlada a džiwa, kiž šhutnu proštwu dopjelnja: Štwoř we mni noweho ducha, niz jenož hnady Božeje węřteho, ale tež wo šwjeczenje šo šprawne prózowazęho! Šlej, tón kral pšchihadža k tebi, to je woprawdže šwieřelaza a wjeřęla powęřčž.

Šlej, twój kral pšchihadža k tebi, to je pať tež šhutna powęřčž, kotraž chze šhutnje pšchijata byčž. Kral je a wořtanje tola knjes, knjes nad krajom a nad wobnydlerjemi, a tuczi šu nuřowani, jemu pošluchni byčž. Prawy kral jara derje runje na to ředžbuje, so by wschudžom porjad byl; pšchetož hdžež teho njeje, tam njemóže nicžo dobre tycž. Čžim lubřcho a šwólniřcho poddanjo kralej pošluchaja, čžim lępje ja nich, čžim lęže jim je, kralej pošluchni byčž. Nawopať je tať někotry našhoniť, kať kručę mőže jeho kralowa ruka trjeřčž, hdyž je worakawy a njepošluchny. Nařch kral Jesuř je woprawdže tež s knjesom, jemu je data wschitka mőz w njebjęřach a na šemi. W jeho kraleřtwje řęka: To je lubošč k Bohu, so jeho ta nje dęřžimj, a jeho kařnje njeřbu čzeřke, wón njęcha kručę kralowacž, wjele lępje šo jemu lubi: Knježe, tworj wolu čžinj rad. Wón chze byčž s kralom nad šwędomnjem a w nim, a kať bylo to řjenje na šemi, by-li wón tam wschudžom šwoje knježenje męř! Šemu je řel tycž, kotrychž dyrbi kručę pšchimacž, runjež šo wón njeda ja šmęch męřč. Jesuř je s kralom nade wschęm, nade wschitkimi štronami našęheho čzłowřřęho žiwjenja, nad šwonknyimi a nad šnutsknymi. To pšchipořnawacž, wón šebi kručę žada, a to tež nětko šnowa we adventřkim čzařu! To njęch šebi jeho pšchęčęřlo a njepšchęčęřlo špomjatkuj. Haj, tež jeho njepšchęčęřlo, kotřiž tež nětko runje tať čžinja, jako njemęřli jeho ja krala pšchipořnawacž, a móhli čžinicž, jako wón tu řnyla njeby byl. Woni, kotřiž bory po tym, jako bęřche wón do Jerusalema pšchicžahnyť, šapocžachu šo jemu pšchęčęřiwjęčž, šu tola dyrbjeli šhonicž, so bęřchu ja to pšchęřkabi, haj, so šo jich šakhadženje žalořtnje wjęčęřęche. Będa tať tym, kotrychž tuteho krala ruka dořahnje! Ale wón je tež, a to tať radj, s kralom hwojich węřiwnyh. Budže wón to pola tebję a pola mje w tutym nowym žyrkwinskim lęčę? Tuž pať mamy runje my šo po

nim męřč, my w šwojim šamřnym žiwjenju, my w šwojim domje my tež w šjawnym žiwjenju, my tež wořębję w jeho žyrkwini! Nješabudžmy tež na to: Dyrbi-li wón naš męřč, dyrbi naš žyle męřč, niz jenož po kusku, niz jenož njedjelu, niz jenož po našchich šłowach, ale tež po našchich škutkach! Tuž njęch je tuto nowe žyrkwinske lęto, kotrež w Božim mjenje našupimj, žohnowane ja naš wschitkich a w kőžnym našupanju! Káť derje kraj a lud šo ma, hdžež tutoh' krala witaja! Šamjeń.

W šwojatym adventřkim čzařu.

Šlőž: Jesuřa ja njepušchęzu.

Štawaj duřcha, hotuj šo!

Jesuř, twój kral, pšchindže k tebi.

Wrota wotewř ščęrořo,

Wuprořch nutřkšod Šeho šebi,

Šrunaj wjeř'le Šemu pučž,

Do wutrobny nuts Šoh: hnucž.

Jesu, nětko ře mni pój,

Šbóžniko mój drohi, lubj!

Pšchęčęřel šwęřny wořtań mój,

Dopjelń šwoje šwjate šlubny;

Pój, budž, wořtań pola mje,

Šbóžny šym, hdyž mam je Čže.

Tebi dacž chzu wutrobu,

Moju špróžnu, wobčzeženu. —

Wnyřche wschoh' Čže lubuju,

Ščžin ju w węřje wobtwjerdženu;

Šhręj se šwojej luboščju

Moju šymnu wutrobu.

Šbóžne hody šwjęčęřicž chzu,

Jesu, s Tobu, Ach pój ře mni,

Wucžilčž hřeřchnu wutrobu,

Wobnydlenje čžin řej we mni.

Węčžne šwętko njebjęřke,

Twoja jařnořč rořřwęcž mje.

Wumožniko, ře mni pój,

W čžęmnyim dole šwętko moje,

Byčž chzu wumoženy Twój,

Kubla węcžne daj mi šwoje,

Šbóžniko mój, ře mni pšchincž.

Węřju. Ščžin mje šbóžneho.

O kať šbóžne wjeřęle,

Jesu mój, mam ja we Tebi!

Ty šy moje žiwjenje, —

Čžęhń mje pšchęzo bliže k Šsebi.

Twój chzu byčž, Twój wořtacž ja,

Wořtań Ty mój bjes kőnza.

Šbóžnik našy řař pšchindž chze k nam!

Derje tom', kiž s nim je w šlubje!

Węčžne šbožo njeřę nam!

Šowitajmy Šeho lubje!

Kral adventřki bliži šo,

Witaj Šeho, řchęřčjanřtwo!

Řřchęřčžijenjo s radořčju

Witajmy nětk našchoh' Knjeřa

S žnyřej duřchu, wutrobu!

Řřhwalbję Šeho njebudž mjęřa!

Kařke mamj wjeřęle

Hdyž k nam Jesuř pšchihoh' je!

Wuſwoleny lud.

Na wſchěch kónzach a nimale mjes wſchitkimi ludami ſo njepſcheczjelstwo a hida pſcheczziwo židam ſběha. A to bies džiwa! My trjebamy jeno ſpomnicž na czežke cžažy, kotrež ſu woni je ſwojej njewěru a bolſchewiſmom na Ruſku pſchi-nježli, hdžež kóžde lěto milijony burow ſa ſwoje džěko hlodu mrěja abo trjebamy ſwojej woczy na Španiſku wobrocžić, hdžež bratrowſta wójna w kraju ſakhadža, ſrudoba a žaloscž knježi, měſta ſo roſtiěleja, žyrkwe ſo pala, tyžazy njewino-watnych ſo ſatšeleja; a to wſchitko ſo ſtawa pſches židowſkich wodžerjow, kotřiz telko nyschnoſcže, bědy a žaloscže na ludu a kraje pſchinjejeja. Duž ma praſchenje ſwoje prawo: kluſche-ja tež tucži wot Boha wopuſchczeni cžlowjekojo do wuſwole-neho luda, laž ſo židži w ſtarym teſtamencze mjenuja? Tuto praſchenje je wažne, dokež ſo kſchecžijanſkej žyrkwi a wěry peroč čini, ſo ſo w njej židowſki lud ſa wuſwoleny lud Boži wudawa, a ſo je Khrſtuſ tež žid a tehodla jeho wucžba tež židowſka. A ſ tym njepſcheczjeljo kſchecžijanſkeje wěry pſche-cziwo naſchej žyrkwi džěkaju a pytaju jej ſeſchodžecž. — Te-hodla je praſchenje, kotrež jena knjeni na wudawarja „Božo-la ſ Ziona“ ſtaji: ſchto a ſchto je wuſwoleny lud? W naſchim cžažu jara wažne a tač džemež tež naſchim cžitarjam tuto wotmolwjenje duchowneho Schnellera podacž. Wón piſche:

Židži na žane waſchnje wjazy „wuſwoleny lud“ nježbu. Bóh je jich ſa žyle wěſte hiſtoriſke powołanje wuſwolil. Ale tuto powołanje je dawno dopjelnjene.

Mjes wſchitkimi ludami na ſemi je Bóh někotre ludu ſa wěſte nadawki wuſwolil: Grjekojo běchu wot Boha k temu wubrani a ſ tym wobdarjeni, ſwětej ſakonje rjanoscže podacž, kažkež pſches dwaj a ſi tyžaz lět dženzka hiſchcže płacža. Romjenjo běchu wot Boha k temu poſtajeni, ſwětej ſakonje prawa a ſtatneho ſarjadowanja pſchinjeſcž, ſ raſom je ſjenocže-njom nimale žyleho tehdomniſcheho ſwěta wupſchestrjenju ewangelija pſcheczziwo ſwotjej woli runu cžer pſchihotowacž. Wobaj ludaj ſtaj ſwój nadawk dopjelniſkoj a ſ tym ſtaj ſwo-ju rolu wuhrałoj.

Ša najwſchitkije hiſtoriſke powołanje pač je Bóh lud ži-dow wuſwolil, mjenujžy rolu, pſches profetow džělawoſcž pſchihotowanu, wobdžělacž, kotraž mějeſche njebieſte ſymjent-ne ſorno ewangelija w ſebi pſchijecž a potom wſchitkim lu-dam ſobu džělicž. Ale daloko najwjetichi džěl iſraelſkeho lu-da ſo ſa tuto powołanje, le kotremuž běſche Bóh jón wuſwo-lil, hodžak njeje. Najprjedy iſraelſke kraleſtwo je ſwojimi 10 ſchlachtami, kotrež běchu ſo po Salomonowej ſmjercži wot połodniſcheho kraleſtwa Judy džěliſke. A žyle wot Boha wot-padnychu, Bóh w l. 722 Ažyrifkim ſa rubjenſtvo da. Wot tuteho cžaža ſem je ſo tutón daloko najwjetichi džěl iſrael-ſkeho luda ſ rymka ludow ſhubil. Woni buch do Ažyrifſkeje wotwjedženi a ſu tam mjes naraſchimi ludami bjes kóždeho kłěda ſaſchli kaž kwił zoſora w ſchleſžy wodny. Nichtó jich wjazy ſ ludow wubracž njemóže. Woni ſwój nadawk, ſa ko-trněž běſche Bóh jich poſtajił, tač mačo dopjelniſchu, ſo jich Bóh je kſly ludow wumaſny.

Wuſche woſta hiſchcže žyle mały ludžik židow, mače po-łodniſke kraleſtwo je ſwojim hlownym měſtom Jeruſalemom, krajik tač wulki kaž nětažke hrabinſtvo. Na tutón ludžik ně-ko powołanje pſchěndže, ſa kotrněž běſche Bóh žyly iſraelſki lud powołał. Ale tež wot tuteho židowſkeho luda je jenož nai-mjeniči džěl powołanje dopjelnił, jenož „ſwjaty ſbytk“ žyle-cho luda. Wono je runje jena ſe wſchitko wobknežazyňch myſlow profety Jeſajaža, ſo jeno „ſwjaty ſbytk“ woſtanje,

ſo by powołanje doſonjał, kotrež běſche Bóh tutemu ludej dał. (Jeſ. 10, 22).

Tutón ſbytk běſche pſchi ſjewjenju Khrſta mača kſla židow, kotřiz ſwoje wutroby jeho póſelſtwu wotewriču: Pſchi ſpocžatku něchto mačo wožobow, Zacharias a Hilža, Simeon a Hana, Marija w Nazarecže, Jan ſchczenik a jeho towarſtvo. Potom ſo tutón ſbytk powjetſchi, dwanacže ja-poſchtołow pſchitupi, wjeticha kſla wucžobnikow a wucžobni-zow, po horjeſtačju teho Knjeſa ta wožada ſe 120 duſchemi, kotrež teho knjeſa pſchěd jeho do njebies ſpěcžom wobdachu, we Galilejiſkej 500 muži (a najſkěrje runje telko žonow), kotřiz ſo na tamnej horje woſoko teho knjeſa ſhromadžichu. Na přěnim ſwjatkownym ſwjedženju ſo na 3000 židow pſchito-waſchi, bórny po tym 5000 a ſkónčnje 20 lět po horjeſtačju w měſcže Jeruſalemje „wjele tyžaz židow“, a k tomu hiſchcže njelicženi židži w Syriſkej, Malej Aſiſkej, Grjekſkej a Egip-towſkej, kotřiz běchu k wěry do knjeſa pſchichli.

Tucži wſchitžy ſu „ſwjaty ſbytk“ židowſkeho luda, kotrněž powołanje dopjelni, le kotremuž běſche Bóh je wuſwolil. Wſchitžy druſy ſu ſami ſe ſwojej winu ſwoje powołanje ſhu-bili, hač, ſamo ſ kſchizowanjom ſwojeho Šbóžnika ſ noho-maj teptali. Tehodla je Bóh jich ſačžihnył. Jich dotalne powołanje je wón druhim ludam pſchepodał. Jeſuſ ſam wo-nich praji (Mat. 8, 11): „Ale ja wam praji, ſo jich wjele pſchindže wot ranja a wot wječžora a budže ſ Abrahamom a ſIaakom a ſJakubom w njebieſkim kraleſtwje ſa bliđom že-džecž; ale džěcži teho kraleſtwa budžeja wuſtorfane do teje najkluſbiſcheje cžemnoſcže.“ A tehodla tež jeho japoſchtoł Pa-wołi praji: „Židža ſu knjeſa Jeſuſa morili a ſwojich ſamſnych profetow a ſu naž pſchecžěhali. Woni ſo Bohu njepodobaju a ſu wſchitkim cžlowjekam napſchecžiwni, wo-baraju nam, přědowacž druhim ludam, ſo bychu ſwoje hrěchi dopjelnili kóždy cžaž. Šněw Boži je hižo na nich pſchichof hač do kónža.“

Wějo Pawoł, kiž ſwój lud tač lubowače, ſo by radny wěcžne ſatamaſtvo ſam na ſo wſač, hdy by jich ſ tym wu-móz mohł (Rom. 9, 3), praſchenje ſtaji, hač je nětko iſrael-ſki lud na pſchězo ſačžihnyly. A tuž ſo wón kłowa Jeſuſo-weho džerži, kotrež tež tutemu ludej da kſwětleſchku nadžije ſo kſwěcžecž: „Wny njebudžecže wot nětko mje widžecž, hač Wny rjeknjecže: Kſwaleny budž, kiž pſchindže w mjenje teho Knjeſa.“ Na podložku tuteho kluſbjenja ſwojeho knjeſa wón tamnym w 11. ſtawje liſta na Romſkich, w kotrymž my jeho kluſbočo hnutu wutrobu jažnje bicž klyſchimy, praji: Šlaj, ja wam potajniſtvo praji, jažlepjenocž je ſo Iſraelej, to rěka, tamnej pſchewulkej kopizy luda, kotraž je Jeſuſa ſa-cžihnył, (ſo wě niž kóždemu jednotliwemu, ſamo hdyž wón wěri, ale Iſraelej jačo žyłkej) doſtała tač dołho, hač by poč-noſcž póhanow nuts ſchla, a potajkim žyly Iſrael (jačo ſo wě niž kóždy jednotliwy, ale lud jačo žył) ſbóžny budže.“ Ale jeno ſaſchcžěpjeny do ſchtoha Božeho kraleſtwa, niž jačo korjeň, niž jačo kóna, niž jačo ſdonk, ale tola ſ pſchewulkej ſmilnoſcžu naiſcheho Boha jačo hačžka, kaž tač wjele druhich ludow ſmědža byčž hačžki na ſchtomje njebieſkeho kraleſtwa. Potajkim cži, kotřiz ſo je židowſkeho luda le knjeſej Jeſuſej wobrocža, budžeja potom w njebieſkim kraleſtwje žedžecž ſ Abrahamom, ſIaakom a ſJakubom, kaž ſo naič knjeſ wu-praji, ale niž kaž ſebi někotři ſ wopacžnym roſumjerjom ſwjateho pižma pſchědſtajeja, niž tač riez kaž wſchichy židža w Božim kraleſtwje, ale jačo wobhnadžene Bože džěcži kaž wſchitke druhe.

Potajkim „wuſwoleny lud Boži“ židži hižo dołho wjazny

n je j š u. Wuswoleny lud Boži šu dženska po zylm šwěcže njes wšchitimi ludami a wěruwusnacženi rosprěšeni wě- rjazn šchesczijenjo. To tež japoschtol Pawol w rěcži šwoje- ho cžaža zyle šjawnje wobšwědcži (Rom. 2, 28—29): „Tón njeje Žid, kotrnž šwonkach Žid je, ale tón je Žid, kotrnž šnuts- kach potajeny je, a to wobrěsanje teje wutrobny je wobrěsanje, kotrež w duchu a niz po pišmiku šo štanje, kotrehož šhwalba njeje š ludži, ale š Boha“. A tež šwjatny japoschtol Pětr, kiž w přenim šchesczijanštwje jako japoschtol Židow placzeše, we šwojim na šamnyh póhanow w Małej Wšistej póšlanym přenim lišče w šjawnym napschecziwjenju š přjedny wuswo- lenemu židowštemu ludej pišče (1. Pětr. 2, 9): „Wny šcže wu- swoleny narod.“ — To jenicžny je bibliške šrosumjenje wo wuswolonym ludu. Drje je w štarym testamencze měštnow došč, kotrež mohle šo hinaš wuložicž. Ale štary testament je hake šo pšchihotowaze šjewjenje Bože, nowy testament paš je to došonjane Šjewjenje. W štarym raššche serja šthadža- ja, w nowym je pošny šwětky džent. Wny dyrbimy štary testa- ment š Noweho wuložowacz, niz nawopaš. — Tak njepšche- czeljo šchesczijanškeje zyrkwje žaneje pšchicžiny nimaju, nam wutylkowacz, šo my palaznyh a morjaznyh Židow ša „wuswo- leny lud“ wudawamy. M. Š.

Zyrkej a štat.

Zyrkwina šhorhoj. Němški minister Kerrl je w cžažo- pižu: „Zeitschrift der Akademie für deutsches Recht“ nastawš: „Problem der Kirchenfahrten“ wošjewiš. Škónčzejo wupraji tam wón šcžehowaze: „Šsměny drje woczafowacz, šo šo tute wukašy“ — wón mēni wukašy, kotrež w pošlednimaj lětomaj rjadowachu wutylkowanje šhorhojow na Božich domach, na štatnyh šwjedzenjach — „w pšchihodže wšchudžom bjes wšche- ho špjecžowanja pšchewjedu jako něšchto, šchtož šo šamo wot šo rošumi a to cžim bóle, hdnž tola zyrkwjam njeje šadžewa- ne, na jich zyrkwinskih šwjedzenjach šwoje zyrkwine šhorhoje wutylkncž, wobšwědczejo tak šwoju radošč nad tymi šbóžnio- cžinjaznymi škutkami a hnadnyimi darami Božimi, kotrnžž wo- pominanje š tajkimi šwjedzenjemi šwjecža.“

Še Šserbow a š daloka.

Do Minakala šcželemy wutrobne šbožopšchecža. Mjes młodnyimi duchownymi, kotřiž běchu w novemburu w Drježdžanach w druhim pruhowanju, wobšta tež š. duchowny Laser tu- to pruhowanje.

Advent — Šody. Pšchihotowacz mamy šo w tutym cžažu, kotrnž nam pšchihad Šhryštušowy předuje, na tutón pšchihad, na Šody. A to čžemy tež cžinicž. Pšchetož nam trjeba je a trjeba budže, šo tak prawje wěrnje Šody šwje- cžimy a šebi damy šnowa najwjetšchi a najdrohotnišchi a naj- wažnišchi dar šodow daricž: Šesuža! Šo njebyčny tola bjes tuteho šodowneho dara a tak njehodowni ššli wot Šád! — Ale my čžemy nětkle w adventškim cžažu šami Šody a šodowne wješele pšchihotowacz druhim. Čžimny to! Ale šapocžimny š tym, šo pšchihotujemy wšchě wutrobny ša šody, šo je napjelnimy š lutym adventškim woczafowanjom a žedže- njom, šo bychu byle, hdnž adventški cžaž šo mēnja š šodow- nicžku, wobdarjene, wobhnadžene š šodownym žohnowanjom a pošne šodowneje radoščze a šodowneje radoščze a šodow- neje wěry! Wny wšchitny to trjebamy a budžemy to trjebacz! Čžim bóle a šwěrnišcho tutón adventški pšchihot cžimny, cžim šepje šo nam tež tón dalšchi radži, tež hdnž wjele njemóžemy

dacž, něšchto pšchihotowacz ša wobradjenje pod šodownym šchtomom; pšchetož wutrobny tnyh, kotrnžž čžnyčny šwješelicž, šo potom cžim bóle a cžim wěrnišcho wješela a džafuja, hdnž maja šodowne džěcžo a š nim šodow najrjejšchi dar, dofelž pošne tuteje lubošče tež w šnadnym luboščž widža. Tylajo paš ša tym, šchto by našchich lubnyh šwješeliš pod šchtomom, nješdžny nimo pošnyh a došnyh knihi. Tajkich mamy my Šserbjo tola tež w šerbškej rěcži, mjeiššche a wjetšche, tuššche a dróžšche. Tuž wobštarajmy šebi je a š nimi te štare a tola kóžde lěto nowe knihi: šerbška protyka: Pšchedenak. Wona naš wjedže džent kaž džent pšches nowe lěto; wona paš naš tež wjedže š Bohu, kotrehož tež nowe lěto 1937 je.

Šožwjeczenie zyrkwje. W nožny wot 22. š 23. mērzej 1935 wotpali šo w Šeifhennersdorje Boži dom. Tutón šu šažo natwarili a dženska čžedža jón pošwjecžicž. Dopoldnja 1/49 hodžin je nutroščž poštajena, š kotrežž šo rošžohnuja š měštnošcžu, w kotrežž mējachu tuthwilu Bože šlužby. W 9 hodž. šapocžnje šo šwjatocžnoščž w nowym Božim domie. Superintendent Better-Žitawški pošwjeczi jón; šwjedženške přědowanje šmēje wošadny šaraš Richter. Šakški krajnozryš- winški wubjerš budže šastupjenny š dr. Šichtnerom. Džent wob- šamšnu je šwjedženškim konzertom, kotrnž budže móž kóždn 30. novembra w radiju šyššchecž, a to š Lipska; wošpjetuja jón na tym dnju.

Bibliški pučžnik.

1. njedžela adventa, 29. novembra: Pšchihotujcže pučž teho Knjesa a cžinčze jeho šchcžežki rune. Luk. 3, 4. — Šo- šiana! Šhryštuš dže dele š njebjesšeho tróna; tuž šo š njemu hotujcže, hdnž wón cžehnje do Žiona. Šcželcže palmy, pššchcže šo, wěrijazy, ach, šhwalcže joh'. R. 5, 1. — Matth. 21, 1—9. — Pšalm 100.

Póndžela, 30. novembra: Tón Knjes je wulki a wyšžo- žy šhwalobny, traichne pšche wšchitlich bohow. Pšchetož wšchitny bohoyo tnyh póhanow šu pšchibohi; ale tón Knjes je njebjesža šcžiniš. Pš. 96, 4. 5. — R. 604, 1. — Pšalm 145. — Šjewj. Jan 3, 14—22.

Wutora, 1. šodownika: Ša paš pohladam na hubjene- ho, a kotrnž je roššamaneho ducha, a kotrnž šo boji pšchod mojim šłowom. Šes. 66, 2. — R. 21, 6. — Šana 12, 20—36. — Šjewj. Jan. 4.

Šsrijeda, 2. šodownika: Knjes je mje poškaš, šo bych šhu- dym pšchipowjedaš to ewangelion, šo bych šahojš roššamane wutrobny, šo bych přědowaš jatym wopušchcženje a šwjašanjm wotwjašanje. Šes. 61, 1. — R. 14, 2. — Šana 12, 37—50. — Šjewj. Jan. 5.

Šchwórtk, 3. šodownika: Tny šamlutki pošnajesš wu- trobu cžłowškich džěcži. 2. knih. kronik. 6, 30. — R. 416, 7. Šana 13, 1—20. — Šjewj. Jan. 7, 9—17.

Pjatk, 4. šodownika: Rěcžcže jedyn š druhim wěrnošcž, šudž- cže prawje a pštajcže mēr we wašchich wrotach. Šach. 8, 16. — R. 480, 1. — Šana 13, 21. — Šjewj. Jan. 14, 1—3. 13—19.

Šsobota, 5. šodownika: Njewopušcž mje, Knježe, mój Božo, a nješdaluj šo wote mje. Pšalm 38, 22. — Šana 13, 31—38. — Mal. 3, 19—24. — Witaj š nam, mój Šbóž- niš! Šošiana špěwa šo! Njech šo nětko lubi cži tež we mojej wutrobje. R. 4, 4.

Šišťowanje: Ša 2. advent: W. w B. — Ša 3. advent: R. w Šr. — Ša 4. advent: W. w Š.